

Havisivat haavan lehdet

hyväilyssä hellän tuulen

päivän päältä väistyessä

auringon alasmenossa.

Raikas, vihreä väritys

suloisen suven puvussa,

poimuissa kesäisen helman,

kertoi uudesta elosta,

antoi hetken helpotuksen

tuiman talven taakan alta,

pimeään puristuksesta.

Kaunista on jälkeen talven

kuulla lintujen liverrys,

nähdä luonnon riemuitsevan,

iloita mukana itse

vallassa valon ja lämmön.

Kulta auringon avasi

talven tukkimat sydämet

vapauttaen kaamoksesta

mielen mustuneet sopukat.

Vaiennut on töiden ääni,

tauonnut kumu koneiden

yllä viljavainioiden

mustan mullan kynnöksillä

yön jo ollessa ovella.

Varhain aamulla heräävät

lyhyen unen perästä

levoltansa kylvömiehet

edessä uuttera aherrus,

toiveena satoisa syksy

turvaksi tulevan talven.

Luonnolla on kahdet kasvot:

Auringon sulostuttamat,

vääristämät myrskyviiman.

Mieltäni lumoavia

ovat kummatkin minulle,

vaikka tunteet matkailevat

ylä- ja alamäkeä

viha-rakkaussuhteessamme,

sinä kurja, kylmä talvi!